

Arrest

nr. 243 507 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat E. MASSIN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 november 2019 en op 15 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 19 augustus 1985 in Bagdad geboren. U bent een soennitische moslim. Uw vader is Koerdisch en uw moeder Arabische. U woonde in verschillende wijken van Bagdad. U vatte in 2008 uw studies aan de militaire faculteit aan en studeerde er in 2009 af als luitenant en werd aangeworven bij de zeventiende divisie die tot de 'Operaties van Bagdad' behoorde. Deze divisie was verantwoordelijk voor het bewaken van de controleposten, maar u was er werkzaam als mecanicien. Na vier maanden werd u naar divisie zes overgeplaatst, eveneens een onderdeel van de 'Operaties van Bagdad'. U was er verantwoordelijk voor het onderhouden van de voertuigen van [H.I.e.S.], een lokale geestelijke in de wijk Khademyah. Deze man was de verantwoordelijke van een aantal liefdadigheidsinstellingen, waaronder een weeshuis. U was er officier en naast uw werk als mechanicus, diende u eveneens op patrouille te gaan. Tijdens uw patrouille zag u dat soldaten in het weeshuis waren en de kinderen aanrandden. U meldde dit bij de bevelhebber [R.A.F.e.M.]. De soldaten waren klaarblijkelijk familie van de bevelhebber en u mocht geen patrouilles meer uitvoeren. U kreeg een dreigbrief met twee kogels en er werd u verzocht uw werk te verlaten. U negeerde de waarschuwing, maar een tijdje later werd uw vader tegengehouden en ook tegen hem werd gezegd dat u het werk diende te verlaten. U lichtte uw bevelhebber in. U werd ondervraagd door de sectie inlichtingen van de seria (compagnie) aangaande de dreigementen. Er werd niets ondernomen vanuit de seria dus besloot u uw ontslag aan te vragen. Uw aanvraag bleef onbeslist. Eind 2010 werd u naar liwa (brigade) 24 fauch (regiment) 3 in Abu Graib overgeplaatst, deze was verantwoordelijk voor het bewaken van de controleposten en behoorde eveneens tot de 'Operaties van Bagdad'. Begin 2011 stelde de nieuwe bevelhebber [I.] zich voor aan de officieren. U raakte geïrriteerd door zijn speech daar u zich geïnterviewd voelde en u reageerde dan ook op de aantijgingen. U begon aldus op slechte voet met de nieuw aangestelde officier. Midden 2011 werd u door twee auto's achtervolgd en beschoten. U lichtte de veiligheidsofficier in en die zei dat dat normaal was en dat u extra alert moest zijn. Omwille van het algemeen geweld in Bagdad besloot uw familie in 2011 naar Khanaqin in Diyala te verhuizen. Uw moeder en zus wonen nog steeds in Khanaqin. Eind 2012 voelde u druk vanuit uw dienst. U werd telkens wanneer u recht had op verlof ingezet om een officier te vervangen. U stopte eind in juli of augustus 2012 met uw werk. U nam geen ontslag, u ging gewoon niet meer en werd aldus als deserteur beschouwd. U vond echter geen ander werk en besloot in oktober of november 2013 u terug aan te melden. U kreeg pardon en kon uw werkzaamheden terug aanvatten. U werd aan controlepost 24 in Abu Graib toegewezen. In 2014 waren er vele milities werkzaam onder Hashed el Shaabi. U moest een konvooi van Hashed tegenhouden. Dit lukte niet en u werd bestraft. Men trok uw verlof in. Eind 2015 werd uw fauch ingezet in el Germat. U moest af en toe naar daar om voertuigen te repareren. U stopte nogmaals met uw werkzaamheden en wilde u in Khanaqin vestigen. U was van plan een garage te openen. U had hiervoor de toestemming van de Asayish (Koerdische veiligheidsdienst) nodig. U werd door hen geïnterviewd en ze vroegen waarom u zich niet bij de peshmerga had aangemeld en of u niet bij de Asayish wilde werken, hetgeen u weigerde. U diende nog een keer terug te keren in april. U werd opnieuw gezegd dat u zich bij de Asayish moest aansluiten, hetgeen u wederom weigerde. Twee dagen later belde u uw vader op. Hij antwoordde niet. Klaarblijkelijk was hij meegenomen en lag hij bewusteloos in een weide. U ging er naartoe met uw schoonbroer en jullie brachten uw vader naar ziekenhuis waar hij een paar dagen later overleed. Op 10 augustus 2016 keerde u terug naar uw werk in Bagdad en kreeg u wederom pardon. Eind 2017 werd u officieus naar fauch 1 overgeplaatst en u werd aangesteld als bevelhebber van seria 2.. Uw leider van de liwa 24, aqid (kolonel) [R.I.] had het niet hoog met u op en daarom plaatste hij u over. Bij seria 2 diende u mensen en voertuigen te controleren aan een aantal controleposten en de straten uit te kammen op zoek naar bembommen. U werd 's nachts opgeroepen door soldaten aan een controlepost met de melding dat de Badr militie probeerde de controlepost te passeren. U zei dat ze de militieleden moesten tegenhouden en ging ter plaatse. De Badr militie toonde een arrestatiebevel. U zei dat dat hun taak niet was en contacteerde uw overste. U moest de militie toch doorlaten. [A.A.R.] stuurde twee wagens met zijn bewakers en u moest vertrekken. Zowel Badr als de bewakers gingen de Beyara wijk binnen en arresteerden een persoon. De volgende ochtend kwam de familie van de gearresteerde persoon bij u navraag doen. U stuurde hen door naar het huis van het hoofd van Badr, [A.A.e.A.]. Deze man kwam tot bij u en schold u de huid vol aangezien u hem van ontvoering beschuldigde. U ging twee dagen later in verlof. Na uw verlof keerde u terug naar uw werk. Anderhalf uur later kreeg u telefoon van uw moeder die u zei dat uw vrouw ging sterven en dat men probeerde uw dochter te ontvoeren. Uw zwangere vrouw was gevallen toen ze de ontvoering probeerde tegen te houden waardoor ze een bloeding kreeg. De belagers gingen weg. U kreeg geen toestemming om naar huis te gaan, maar deed dit toch waarna u als onwettig afwezig geregistreerd stond. U was het allemaal beu en besloot niet meer naar uw werk te gaan.

U verliet Irak op 21 januari 2018 met de auto legaal met uw eigen paspoort naar Turkije. U reisde door naar Griekenland waar u tot 25 september 2018 verbleef om ten slotte met een vals Spaans paspoort naar België te reizen waar u op 25 september 2018 aankwam. U diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer, een kopie van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenoot en kinderen, een originele huwelijksakte, twee originele badges van uw werk, een originele kieskaart, een originele verlopen identiteitskaart, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote en kinderen, een kopie van foto's van u en uw vader, een kopie van foto's van uw vader op de grond, een originele nationaliteitsbewijs, een kopie van uw ontslagverzoek met bijhorende bijlagen, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en een originele DHL nota.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vreest bij terugkeer naar Irak opgesloten te worden omwille van uw desertie uit het leger voor een periode van om en bij de tien jaar. Voorts voorziet u problemen met Hashed el Shaabi, meer bepaald de Badr militie (CGVS I p.18, p.16).

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw desertie bij het leger voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS I p.18), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent (CGVS I p.16, p.17,p.18). Zo verklaarde u dat u niet opgeroepen werd door een rechtbank, maar dat u bij verstek veroordeeld werd (CGVS I p.17). U heeft hier echter geen documenten van. U wilde evenmin contact opnemen met uw collega's om na te gaan hoe ver de procedure reeds gevorderd was (CGVS I p.17). Bovendien kan er aangestipt dat u sinds 17 november 2017 niet meer naar uw werk ging (CGVS I p.6, p.22). U bleef nog tot 20 december 2017 in Khanaqin en reisde vervolgens naar Suleimaniyah waar u nog tot eind januari verbleef. Dit wil zeggen dat u reeds twee maanden ongewettigd afwezig was op uw werk. U heeft vervolgens legaal met uw paspoort de grens tussen Irak en Turkije overgestoken. U verklaarde geen problemen ondervonden te hebben aan de grens (CGVS I p.8). Volgens u duurde de procedure om als deserteur gelabeld te worden om en bij de drie maanden, vandaar dat u geen problemen kende aan de grens (CGVS I p.17). Dit is een loutere bewering van uw kant. Bovendien kan er aangestipt dat u in uw carrière bij het leger reeds twee keer gewoon vertrokken bent zonder dat u er officieel de toestemming voor had. Zo verliet u een eerste keer het werk in juli of augustus 2012 en keerde u terug in oktober of november 2013 (CGVS II p.14). U stopte een tweede keer op 9 februari 2015 om in augustus 2016 terug te keren (CGVS II p.16, p.18). U werd daar geen enkele keer disproportioneel voor gestraft, meer nog het ging steeds over een pardon en u kon gewoon terug aan het werk (CGVS II p.14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw desertie in het verleden geen aanleiding gaf tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie dit keer zou afwijken.

Het CGVS wijst er daarenboven op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen

heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Wat betreft het probleem dat u ondervond met Badr en op basis waarvan u besloot te vertrekken, kan er het volgende opgemerkt worden. U was verantwoordelijk voor een aantal controleposten en moest straten uitkammen op de aanwezigheid van beryumbommen (CGVS I p.20). U werd opgebeld door soldaten aan een controlepost omwille van leden van Badr die een persoon wilde arresteren. U repte zich ter plaatse en lichtte onmiddellijk uw overste in. Deze gebod u de leden van Badr door te laten en weg te gaan, hetgeen u deed (CGVS I p.20). De problemen ontstonden toen er zich twee vrouwen bij u op het bureau kwamen melden en naar de gearresteerde persoon vroegen (CGVS I p.21, p.22). U stuurde hen door naar [A.A.e.A.], de leider van de Badr militie. De wending die uw relaas hier neemt is niet erg overtuigend. Blijkt immers dat u niet eens op de hoogte was van de identiteit van de persoon die gearresteerd werd (CGVS I p.21). Ook de identiteit van de twee vrouwen die bij u kwamen, kende u niet (CGVS I p.21). U wist echter onmiddellijk waar het over ging. Ook al was u niet bij de arrestatie, kende u de identiteitsgegevens niet, en verklaarde u voorts dat u pas recent in de wijk werkzaam was en nog lang niet iedereen kende, toch wist u dat het over het incident ging gelinkt aan het voorval bij de controlepost (CGVS I p.21). U besloot de vrouwen te verwijzen naar de bevelhebber van de Badr militie, [A.A.e.A.] (CGVS I p.22). Dit is merkwaardig, de bevelen kwamen immers van uw overste [A.] die al de verantwoordelijkheid op zich nam (CGVS I p.20). Dat u de vrouwen dan niet naar uw overste doorverwees, maar wel naar het hoofd van de Badr militie is enigszins merkwaardig. U reageerde hierop en zei dat uw overste toch niet naar hen zou luisteren en hen gewoon zou wegsturen. U was bezorgd over de gearresteerde persoon, zo zei u (CGVS I p.25). Het is niet overtuigend dat u ervan uitgaat dat het hoofd van de militie van Badr twee vrouwen zou te woord staan. U was er echter van overtuigd dat [A.A.e.A.] die dames hun zoon zou teruggeven. U dacht dat wanneer ze geconfronteerd zouden worden met de vrouwen ze zich milder zouden opstellen (CGVS I p.25). U dacht dat de Albu Amer bezorgd zouden zijn over hun reputatie en de man terug in vrijheid zouden stellen als die twee vrouwen dat zouden vragen (CGVS I p.25, p.26). De vrouwen zouden immers zichzelf kunnen slagen en hun kleren stuk scheuren hetgeen de reputatie van de Albu Amer zou schaden (CGVS I p.26). U was zich er echter wel van bewust dat [A.A.e.A.] op eender welke plaats kon binnenwandelen, mensen ontvoerde en door niemand tegengehouden kon worden, bovendien losgeld eiste en dan nog een einde maakte aan het leven van de ontvoerde mensen (CGVS I p.26). Met deze kennis in het achterhoofd is het niet geloofwaardig dat u die dames naar het hol van de leeuw of het huis van [A.A.e.A.] zou sturen zodat ze hun verwant konden teruggeisen. U was voorts niet op de hoogte of dit enige resultaat had opgeleverd (CGVS I p.25). Ondanks het toch merkwaardig verloop van bovenstaande gebeurtenis zou u hierdoor toch problemen ondervonden hebben die u noopten het land te verlaten. U kan het CGVS hier niet van overtuigen. U heeft Badr immers geen strobreed in de weg gelegd. U bent gewoon weggegaan toen ze u dat vroegen. Ook de soldaten die onder uw bevel stonden, lieten de controlepost over aan Badr en de bewaking van [A.] (CGVS I p.23). De leden van Badr en de bewakers konden zonder enige tegenstand hun missie, de arrestatie van die onbekende persoon uitvoeren. U weet niet of de soldaten die de controlepost bemanden nog problemen hebben ondervonden (CGVS I p.23, p.24). Het is dat opzicht niet geloofwaardig dat u enkel en alleen omwille van het doorverwijzen van die vrouwen problemen zou ondervonden hadden temeer dat u niet eens weet of ze effectief naar daar zijn gegaan en of hun bezoek enig effect had (CGVS I p.22, p.23, p.24).

Volgens uw verklaringen zou u omwille van deze doorverwijzing naar de Albu Amer, een aanvaring in het hoofdkantoor gehad hebben daar u mensen van ontvoering beschuldigde (CGVS I p.22). Er werd u duidelijk gemaakt dat men wist waar u woonde in Khanaqin. U ging er evenwel op verlof en er gebeurde helemaal niets in Khanaqin. Ook dit is uiteraard merkwaardig. Als u dan toch zo geviseerd werd door Badr is het merkwaardig dat men u het leven niet moeilijk maakte tijdens uw verlof in Khanaqin aangezien dat toch onder de controle lag van liwa 110 van Badr en ze daar dus eigenlijk konden doen wat ze wilden (CGVS I p.22). In plaats van efficiënt te werk te gaan in Khanaqin, besloot men te wachten tot uw verlof ten einde was om vervolgens een poging te doen om uw dochter te ontvoeren. Ondanks de door u geschetste onmenselijke houding en de onverschrokkenheid van de militie, zouden deze zich echter hebben laten afschrikken door de val en bloedverlies van uw echtgenote (CGVS I p.22). Het mag verbazen dat Badr zich niet op u richtte tijdens uw verlof in Khanaqin, maar veeleer uw familie viseerde wanneer u alweer weg was om dan hun missie omwille van de val van uw echtgenote af te breken. U hoorde dat uw echtgenote gevallen was en keerde onmiddellijk, tegen de orders van uw overste in, terug naar Khanaqin. U was bijgevolg onwettig aanwezig hetgeen een bijkomende reden inhield om u te arresteren (CGVS I p.22). Er is echter niets gebeurd. U bleef bij uw echtgenote in Khanaqin tot haar bevalling eind november 2017 (CGVS I p.6). In die periode is er evenmin iets gebeurd waaruit kan blijken dat u daadwerkelijk geviseerd werd door de Badr militie. U bracht vervolgens rond 20

december 2017 uw echtgenote naar haar broer in Suleimaniyah (CGVS I p.6). Uw schoonbroer voerde u vervolgens terug naar Khanaqin waar u nog een paar dagen verbleef (CGVS I p.6). Ook dit is merkwaardig. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebt in Khanaqin, is het niet overtuigend dat u nadat u de stad verlaten had, vrijwillig terugkeert om afscheid te nemen van de familie en kleren te kopen. Het hoeft geen betoog dat u eveneens in Sulaimaniyah kleren kan kopen en dat u in de periode nadat u uw werk neergelegd had, ruimschoots de tijd had om afscheid te nemen van uw familie alvorens naar Suleimaniyah te vertrekken. Dat u dan besluit vrijwillig terug te keren, hypothekeert de ernst van de door u ingeroepen vrees. U kan aldus niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Irak problemen zou ondervinden met Badr gelinkt aan het voorval aan de controlepost.

Wat betreft de andere problemen die u ondervond uw werk, kan er aangestipt worden dat deze niet ernstig genoeg zijn om te concluderen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U wijdt deze problemen aan het feit dat u half Koerdisch bent. Nu kan er aangestipt dat dit uw interpretatie is. Het is eveneens zo dat u af en aan het werk verliet en er weer naar terugkeerde en dat het in dat opzicht niet merkwaardig is dat ze u geen cadeautjes op vlak van invulling van uw takenpakket gaan doen. Voorts blijkt dat u telkens vrijwillig terugkeerde naar uw werk, hetgeen eveneens de ernst van de problemen die u er ondervond relativeert.

Wat betreft de problemen met de Asayish kan er het volgende opgemerkt worden. U stelde dat de Asayish wilde dat u zich bij hen of bij de Peshmerga aansloot. Aangezien u niet meer in deze sector wenste te werken en u bovendien geen Koerdisch spreekt, wenste u niet op hun voorstel in te gaan. Dit viel niet in goede aarde bij de betrokken instanties (CGVS II p.16). Volgens uw verklaringen zou uw vader meegenomen zijn omdat u een aanvaring had met Mahmoud Sinjawi van de Asayish (CGVS II p.16, p.17, I p.11). Omwille van de slagen die hij toen gekregen had, zou hij overleden zijn, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS II p.17, I p.11). U kan het CGVS er niet van overtuigen dat het overlijden van uw vader een rechtstreeks gevolg is van uw problemen. In eerste instantie blijkt dat op de overlijdensakte staat dat uw vader aan hartfalen overleden is. Het hart was vergroot. De aders van het hart waren verstopt hetgeen leidde tot een beroerte. U stelt dat dit te maken had met de slagen die hij kreeg op zijn borst en die de druk op zijn hart vergrootte (CGVS II p.17). Dergelijke aandoeningen kunnen meerdere oorzaken hebben zoals eet- en levensgewoonten. U verklaarde zelf dat het mogelijk niet te wijten zou zijn aan een slag op de borst. Misschien was hij gewoon verkeerd gevallen (CGVS II p.17). U legt voorts drie foto's neer van uw vader in het gras. Op basis van die foto's kan niet afgeleid worden dat uw vader neergeslagen werd, voorts is het niet duidelijk wanneer die foto's genomen zijn. U verklaarde dat uw schoonbroer of een van de vrienden die foto's genomen had. Nu kan er aangestipt dat het vreemd is dat er op dat moment, met name het moment dat uw vader bewusteloos in het gras ligt, er foto's genomen werden. Op de eerste ligt hij in het gras, op de twee volgende foto's krabbelt hij recht. Dit is allemaal vastgelegd op foto en doet veeleer vermoeden dat het geënceneerd werd. Het is niet overtuigend dat er in dergelijke situaties foto's genomen worden. U snapte het ook niet. U had ze later ontvangen, zo zegt u (CGVS I p.11). Voorts blijkt dat u na het voorval met uw vader niets meer van de Asayish vernomen had. Het voorval met uw vader vond plaats in april 2016. U heeft nog tot eind 2017 in Khanaqin gewoond. U heeft in die periode geen problemen meer gehad met de Asayish. U kan aldus niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer Irak problemen kan verwachten met deze diensten.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. U slaagt erin tastbaar bewijs te verschaffen om uw identiteit, afkomst en burgerlijke stand aan te tonen. Voorts twijfelt het CGVS er evenmin aan dat u effectief ooit werkzaam was in het Iraakse leger en u gepoogd heeft hier te vertrekken. De DHL nota werpt geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Wat de foto's en overlijdensakte van uw vader betreft, werd dit supra reeds beargumenteerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar

het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Bagdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en aanvullende nota's

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker licht hierbij toe dat de situatie in Bagdad nog zeer slecht is en haalt ter ondersteuning van dit standpunt uitgebreid objectieve landeninformatie aan. Hij zet uiteen nood te hebben aan internationale bescherming wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen, omdat hij uit het leger is gedeserteerd en een disproportionele straf vreest, omdat hij door de leider van de Badr-militie werd bedreigd en wegens het veralgemeende geweld in Bagdad. Elders vraagt hij om rekening te houden met de algemene beschikbare informatie over de vervolgingen tegen christenen in Irak. Hij wijst erop dat in Bagdad nog veel sektarisch geweld heerst. Hij vraagt om een verlening van het voordeel van de twijfel en een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker voert in wezen aan dat de commissaris-generaal ten onrechte geen geloof hecht aan zijn vluchtmotieven. Hij tracht vervolgens de verschillende weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- stuk 3: Xinhua, “3 killed in bomb attack at Shiite mosque in Baghdad”, 21/06/2019;
- stuk 4: Arabnews, “Suicide bombers attack Baghdad mosque”, 16/07/2019;
- stuk 5: Jerusalem Post, “Two US troops killed in rocket attack on base near Baghdad”, 12/03/2020.

2.2. Verzoeker maakt op 10 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij een uittreksel van de Iraakse militaire strafwet, met name artikel 35, voegt, vergezeld van een eensluitende Franse vertaling.

2.3. Verweerder maakt op 10 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019;
- EASO “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019;
- EASO “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019;

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit en is een soennitische moslim met een Koerdische vader en een Arabische moeder. Verzoeker maakt gewag van verschillende vluchtmotieven:

- hij vreest bij terugkeer naar Irak te worden opgesloten omwille van zijn desertie uit het leger voor een periode van om en bij de tien jaar;
- hij vreest bij terugkeer naar Irak ook problemen met de Hashed el Shaabi, meer bepaald de Badr-militie;
- hij vreest problemen omdat hij half Koerdisch is;
- hij vreest problemen met de Asayish omdat hij zich niet bij de peshmerga wilde aansluiten.

5.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. Hij slaagt erin hiermee zijn identiteit, afkomst en burgerlijke stand aan te tonen. Voorts wordt niet betwijfeld dat verzoeker ooit werkzaam was in het Iraakse leger en dat hij heeft gepoogd daaruit te vertrekken, gelet op zijn ontslagbrief.

5.3. Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis te worden opgesloten omwille van zijn beweerde desertie, wijst de Raad erop dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker geen bewijskrachtige elementen voorlegt die aannemelijk maken dat de Iraakse overheden hem daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat hij gedeserteerd is. Hij zou bij verstek zijn veroordeeld maar heeft hier geen documenten van en hij wilde evenmin collega's contacteren om na te gaan hoe ver de procedure reeds was gevorderd (CGVS gehoorverslag I, p. 17).

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers desertie in het verleden geen aanleiding gaf tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

“Bovendien kan er aangestipt dat u sinds 17 november 2017 niet meer naar uw werk ging (CGVS I p.6, p.22). U bleef nog tot 20 december 2017 in Khanaqin en reisde vervolgens naar Suleimaniyah waar u nog tot eind januari verbleef. Dit wil zeggen dat u reeds twee maanden ongewettigd afwezig was op uw werk. U heeft vervolgens legaal met uw paspoort de grens tussen Irak en Turkije overgestoken. U verklaarde geen problemen ondervonden te hebben aan de grens (CGVS I p.8). Volgens u duurde de procedure om als deserteur gelabeld te worden om en bij de drie maanden, vandaar dat u geen problemen kende aan de grens (CGVS I p.17). Dit is een loutere bewering van uw kant. Bovendien kan er aangestipt dat u in uw carrière bij het leger reeds twee keer gewoon vertrokken bent zonder dat u er officieel de toestemming voor had. Zo verliet u een eerste keer het werk in juli of augustus 2012 en keerde u terug in oktober of november 2013 (CGVS II p.14). U stopte een tweede keer op 9 februari 2015 om in augustus 2016 terug te keren (CGVS II p.16, p.18). U werd daar geen enkele keer disproportioneel voor gestraft, meer nog het ging steeds over een pardon en u kon gewoon terug aan het werk (CGVS II p.14).”

Verzoeker volhardt in het betoog dat hij Irak kon verlaten voor de procedure tot desertie tot een einde kwam, maar zoals in de bestreden beslissing wordt benadrukt, is dit niet meer dan een loutere bewering. Verder geeft verzoeker aan dat in het verleden het leger dringend personeel nodig had en dat daarom vele deserteurs amnestie kregen. Verzoeker stelt dat dit nu anders is doch blijft in gebreke dit betoog verder te concretiseren en te onderbouwen zodat het ook hier niet meer dan een loutere bewering betreft. De Raad concludeert in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen overtuigende, concrete elementen aanbrengt die kunnen aantonen dat zijn situatie dit keer zou afwijken van wat in het verleden gebeurde.

Uit de landeninformatie die verzoeker via zijn verzoekschrift en aanvullende nota ter beschikking stelt, blijkt ten slotte dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de militaire strafwet die in 2007 werd uitgevaardigd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan worden bestempeld als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Nergens blijkt dat er sprake zou zijn van een gevangenisstraf van 25 jaar zoals verzoeker tijdens zijn gehoor beweerde (CGVS gehoorverslag I, p. 18). Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Voorts blijkt uit de COI Focus, die verzoeker citeert, dat deze straffen vaak niet uitgevoerd worden. Verzoeker verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van de rechter of het disciplinair comité om te beslissen of de passende straf zal worden uitgevoerd. In dit kader meent hij dat hij op disproportionele wijze zal worden gestraft omwille van zijn problemen met verschillende leidinggevende figuren in het leger, de aanwezige corruptie en het feit dat hij van Koerdische afkomst is en een soenniet. Met zijn betoog gaat verzoeker evenwel voorbij aan de kern van de voorgelegde landeninformatie. Deze geeft namelijk aan dat de voormelde discretionaire bevoegdheid moet worden uitgeoefend binnen de relevante wetgeving. Zonet werd vastgesteld dat de gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar niet als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing kunnen worden beschouwd. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid er in de praktijk op neerkomt dat een gedeserteerde zijn excuses aanbiedt voor zijn desertie hetgeen vervolgens resulteert in een vermindering van de gevangenisstraf tot één maand, die dan nog vaak wordt geschorst. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel wordt bestraft door de Iraakse autoriteiten. Verzoeker maakt met de voorgelegde landeninformatie niet aannemelijk dat dit in zijn geval anders zou zijn.

Alles samen genomen, besluit de Raad dat verzoeker niet overtuigt dat hij omwille van zijn beweerde desertie nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekers theoretisch betoog over desertie en dienstweigering in het licht van het Vluchtelingenverdrag is gelet op wat voorafgaat niet meer dienstig.

5.3. Wat betreft zijn vrees voor de Badr-militie naar aanleiding van een voorval aan de controlepost waarvoor hij verantwoordelijk was, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Irak om deze reden problemen zal ondervinden.

Zo is verzoekers relaas op een aantal kernpunten niet overtuigend.

Daar verzoeker zelf verklaarde dat hij niet op de hoogte was van de identiteit van de persoon die werd gearresteerd door de Badr-militie, ook de identiteit van de twee vrouwen niet kende, pas recent in de wijk werkzaam en lang niet iedereen kende (CGVS gehoorverslag I, p. 21), is het vooreerst weinig aannemelijk dat verzoeker blijkbaar meteen wist waarover het ging toen twee vrouwen zich bij hem op het bureau meldden en naar de gearresteerde persoon vroegen. Verzoekers betoog in het verzoek-

schrift dat dit normaal is, aangezien hij niets te doen heeft met de ontvoering, dat hij alleen de orders van zijn overste heeft uitgevoerd en de Badr-militie heeft doorgelaten, raakt kant noch wal.

Het is verder weinig aannemelijk dat verzoeker deze twee vrouwen naar het hoofd van de Badr-militie stuurt, tevens leider van de stam Abu Amer, om hun verwant terug op te eisen, gelet op de reputatie van deze man (ibid., p. 26).

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn verklaringen bij het CGVS dat hij de twee vrouwen wilde helpen, dat hij wist dat zijn directe overste ze weg zou sturen, dat ze geen gevaar zouden lopen bij de leider van de Badr-militie omdat ze vrouwen waren en dat deze leider informatie over het familielid zou geven om de reputatie van de stam en militie te beschermen. Deze verklaringen staan echter in schril contrast met het beeld dat verzoeker schetst van de militieleider, met name een man die komt waar hij wil, mensen ontvoert, door niemand kon worden tegengehouden, losgeld eiste en ontvoerde mensen vermoordt. De Raad concludeert dan ook samen met de commissaris-generaal dat het met deze kennis in het achterhoofd niet geloofwaardig is dat verzoeker deze twee vrouwen naar het hof van de leeuw of het huis van het hoofd van de Badr-militie zou sturen zodat ze hun verwant konden teruggeisen. Door in het verzoekschrift louter zijn verklaringen bij het CGVS te bevestigen, slaagt verzoeker er niet in de Raad anderszins te overtuigen.

Het is verder niet geloofwaardig dat verzoeker enkel en alleen omwille van het doorverwijzen van die vrouwen problemen zou hebben ondervonden met de militieleider, te meer daar hij niet eens wist of deze vrouwen effectief naar de militieleider zijn gegaan en of hun bezoek enig effect had. In de bestreden beslissing wordt hierover terdege gemotiveerd als volgt: *“U was voorts niet op de hoogte of dit enige resultaat had opgeleverd (CGVS I p.25). Ondanks het toch merkwaardig verloop van bovenstaande gebeurtenis zou u hierdoor toch problemen ondervonden hebben die u noopten het land te verlaten. U kan het CGVS hier niet van overtuigen. U heeft Badr immers geen strobreed in de weg gelegd. U bent gewoon weggegaan toen ze u dat vroegen. Ook de soldaten die onder uw bevel stonden, lieten de controlepost over aan Badr en de bewaking van [A.] (CGVS I p.23). De leden van Badr en de bewakers konden zonder enige tegenstand hun missie, de arrestatie van die onbekende persoon uitvoeren. U weet niet of de soldaten die de controlepost bemanden nog problemen hebben ondervonden (CGVS I p.23, p.24).”*

Bovendien verklaarde verzoeker dat de leider van de Badr-militie hem duidelijk maakte dat hij wist dat verzoeker in Khanaqin woonde. Niettemin ging verzoeker, ondanks dit dreigement, op verlof in Khanaqin waar vervolgens helemaal niets gebeurde. Gelet op zijn verklaringen over de kwaadheid en het dreigement van de militieleider, is dit weinig aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd: *“Als u dan toch zo geviseerd werd door Badr is het merkwaardig dat men u het leven niet moeilijk maakte tijdens uw verlof in Khanaqin aangezien dat toch onder de controle lag van liwa 110 van Badr en ze daar dus eigenlijk konden doen wat ze wilden (CGVS I p.22). In plaats van efficiënt te werk te gaan in Khanaqin, besloot men te wachten tot uw verlof ten einde was om vervolgens een poging te doen om uw dochter te ontvoeren. Ondanks de door u geschetste onmenselijke houding en de onverschrokkenheid van de militie, zouden deze zich echter hebben laten afschrikken door de val en bloedverlies van uw echtgenote (CGVS I p.22). Het mag verbazen dat Badr zich niet op u richtte tijdens uw verlof in Khanaqin, maar veeleer uw familie viseerde wanneer u alweer weg was om dan hun missie omwille van de val van uw echtgenote af te breken. U hoorde dat uw echtgenote gevallen was en keerde onmiddellijk, tegen de orders van uw overste in, terug naar Khanaqin. U was bijgevolg onwettig aanwezig hetgeen een bijkomende reden inhield om u te arresteren (CGVS I p.22). Er is echter niets gebeurd. U bleef bij uw echtgenote in Khanaqin tot haar bevalling eind november 2017 (CGVS I p.6). In die periode is er evenmin iets gebeurd waaruit kan blijken dat u daadwerkelijk geviseerd werd door de Badr militie. U bracht vervolgens rond 20 december 2017 uw echtgenote naar haar broer in Suleimaniyah (CGVS I p.6). Uw schoonbroer voerde u vervolgens terug naar Khanaqin waar u nog een paar dagen verbleef (CGVS I p.6). Ook dit is merkwaardig. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebt in Khanaqin, is het niet overtuigend dat u nadat u de stad verlaten had, vrijwillig terugkeert om afscheid te nemen van de familie en kleren te kopen. Het hoeft geen betoog dat u eveneens in Sulaimaniyah kleren kan kopen en dat u in de periode nadat u uw werk neergelegd had, ruimschoots de tijd had om afscheid te nemen van uw familie alvorens naar Suleimaniyah te vertrekken. Dat u dan besluit vrijwillig terug te keren, hypothekeert de ernst van de door u ingeroepen vrees. U kan aldus niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Irak problemen zou ondervinden met Badr gelinkt aan het voorval aan de controlepost.”*

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij niet met de militie werkt en dit niet kan uitleggen is weinig ernstig en volstaat niet om bovenvermelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. De Raad stelt vast dat

verzoeker verder in zijn verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het afleggen van post-factum verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

5.4. Wat betreft de problemen van verzoeker omdat hij half Koerdisch is waarbij hij beledigd en gediscrimineerd werd in het leger, beaamt de Raad dat deze problemen niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Dat verzoeker af en toe zijn werk in het leger verliet en er telkens vrijwillig naar terugkeerde, relativeert eveneens de ernst van de problemen die hij ondervond. Voorts kunnen deze problemen ook niet langer als actueel kunnen worden beschouwd nu verzoeker uit het leger is gestapt. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat een herhaling is van zijn verklaringen, overtuigt niet.

5.5. Wat betreft zijn problemen met de Asayish, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat het overlijden van zijn vader een rechtstreeks gevolg is van zijn problemen, zoals terdege blijkt uit volgende motieven in de bestreden beslissing:

“In eerste instantie blijkt dat op de overlijdensakte staat dat uw vader aan hartfalen overleden is. Het hart was vergroot. De aders van het hart waren verstopt hetgeen leidde tot een beroerte. U stelt dat dit te maken had met de slagen die hij kreeg op zijn borst en die de druk op zijn hart vergrootte (CGVS II p.17). Dergelijke aandoeningen kunnen meerdere oorzaken hebben zoals eet- en levensgewoonten. U verklaarde zelf dat het mogelijk niet te wijten zou zijn aan een slag op de borst. Misschien was hij gewoon verkeerd gevallen (CGVS II p.17). U legt voorts drie foto’s neer van uw vader in het gras. Op basis van die foto’s kan niet afgeleid worden dat uw vader neergeslagen werd, voorts is het niet duidelijk wanneer die foto’s genomen zijn. U verklaarde dat uw schoonbroer of een van de vrienden die foto’s genomen had. Nu kan er aangestipt dat het vreemd is dat er op dat moment, met name het moment dat uw vader bewusteloos in het gras ligt, er foto’s genomen werden. Op de eerste ligt hij in het gras, op de twee volgende foto’s krabbelt hij recht. Dit is allemaal vastgelegd op foto en doet veeleer vermoeden dat het geënceneerd werd. Het is niet overtuigend dat er in dergelijke situaties foto’s genomen worden. U snapte het ook niet. U had ze later ontvangen, zo zegt u (CGVS I p.11). Voorts blijkt dat u na het voorval met uw vader niets meer van de Asayish vernomen had.”

Door louter te volharden dat het hartfalen van zijn vader werd veroorzaakt door de slagen die leden van Asayish uitdeelden, slaagt verzoeker er niet in bovenstaande motieven te weerleggen.

De Raad stelt verder vast dat het voorval met zijn vader plaatsvond in april 2016 en dat verzoeker nog tot eind 2017 in Khanaqin heeft gewoond. Gedurende deze periode heeft verzoeker geen problemen meer gehad met de Asayish. Er zijn dan ook geen ernstige aanwijzingen die aannemelijk maken dat verzoeker bij terugkeer naar Irak problemen kan verwachten met deze diensten. Het louter beweren dat ze altijd zouden kunnen terugkeren en hem vervolgen omdat hij de peshmerga niet wil vervoegen is in deze stand van zaken dan ook louter hypothetisch.

5.6. Gelet op verzoekers verklaringen die niet geloofwaardig noch aannemelijk zijn, in samenhang met de voorgelegde documenten en landeninformatie, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is er geen reden om verzoekers vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Aangezien het vluchtrelaas noch geloofwaardig noch aannemelijk is bevonden, is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig dan wel niet aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In dit kader wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met volgende stukken:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- COI Focus *“Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de voorgelegde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus te worden gericht op de regio van herkomst van verzoeker en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt voor verzoeker als regio van herkomst de provincie Bagdad geïdentificeerd. Er wordt hierbij verwezen naar ‘verzoekers verklaringen’ zonder verder toe lichten op welke concrete verklaringen de commissaris-generaal zich dan juist steunt.

Tijdens de terechtzitting en bij lezing van het administratief dossier blijkt echter dat de provincie Bagdad slechts de regio was waar verzoeker verbleef tijdens de periodes dat hij voor het Iraakse leger werkte. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker in 2011 van de stad Bagdad naar de stad Khanaqin in de provincie Diyala verhuisde waar hij in 2014 zijn vrouw leerde kennen en beide kinderen werden geboren (CGVS gehoorverslag I, p. 5; Verklaring DVZ, punt 10).

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zowel zijn vader als moeder afkomstig zijn van de provincie Diyala, onder meer de stad Baquba.

Zijn gezin bleef in Diyala wonen tijdens verzoekers werkzaamheden voor het Iraakse leger in Bagdad. Verzoeker keerde telkens terug naar Diyala tijdens zijn verlof en de periodes dat hij het leger verliet (juli/augustus 2012 tot oktober/november 2013 en februari 2015 tot augustus 2016). Zijn moeder en zussen verblijven nog steeds in Khanaqin, waar zijn vader in 2016 overleed. Het is ook uit deze stad dat verzoeker is vertrokken toen hij Irak verliet (ibid., p. 6). Uit dit alles blijkt dat verzoekers familiale wortels gelegen zijn in de provincie Diyala en dat zijn familiale leven zich in de stad Khanaqin afspeelde.

Dat zijn echtgenote ondertussen is verhuisd naar haar broer in de stad Kalar in de provincie Suleimaniyah en heden in Tel Afar bij een vriendin woont, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker tevens verklaarde dat zijn echtgenote op haar woonstkaart en rantsoenkaart ten laste staat van hem in de stad Khanaqin waardoor zij zich niet elders administratief kan inschrijven (ibid., p. 7). Ten slotte blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekers identiteitsbewijs en nationaliteitsbewijs bij de burgerlijke stand van de stad Khaniqin zouden zijn afgegeven (ibid., p. 10) maar de Raad kan dit niet verifiëren ten aanzien van de kopieën van de identiteitsbewijzen, rantsoenkaart, woonstkaart, e.d. die in het Arabisch zijn opgesteld en waarvan geen vertaling is voorzien. Wel kan de Raad vaststellen dat de paspoorten van verzoekers echtgenote en kinderen werden uitgegeven in de provincie Suleimaniyah (AD CGVS, stuk 5, map met ‘landeninformatie’).

Bijgevolg is de Raad in deze stand van zaken niet overtuigd dat de provincie Bagdad in casu moet worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst. Verzoeker is hierover trouwens ook niet specifiek over ondervraagd.

Zelfs mocht hij van oordeel zijn dat de provincie Diyala als verzoekers regio van herkomst moet worden beschouwd, dan blijkt de Raad niet over voldoende elementen te beschikken om vervolgens het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te kunnen beoordelen.

In de EASO guidance nota wordt weliswaar besloten dat de situatie in de provincie Diyala niet van die aard is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zal lopen, maar blijkt niettemin dat het willekeurig geweld in deze provincie een dermate hoog niveau bereikt dat enkel een minimum aan individuele elementen is vereist om aan te tonen dat verzoeker aldaar een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon loopt als gevolg van dit willekeurig geweld.

In de COI Focus van 20 maart 2020 kan worden gelezen dat het Iraakse leger sinds oktober 2017 de controle over het district Khanaqin en het subdistrict Jalawla, de betwiste gebieden van de provincie Diyala, heeft overgenomen. Evenwel zijn er aanhoudende etno-sektarische spanningen in de regio en blijkt ISIS zich steeds in de regio te manifesteren. Terreurcellen van ISIS voeren volgens de VN-Veiligheidsraad nog steeds asymmetrische aanvallen uit op militaire en burgerdoelwitten in de provincie Diyala. De plaatselijke bevolking van Khanaqin is van oordeel dat het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) onderbemand zijn in de regio, met een verslechtering van de veiligheids-situatie tot gevolg. In het district Khanaqin raken verschillende dorpen om deze reden verlaten.

In deze kan geen abstractie worden gemaakt van verzoekers band met het district Khanaqin en het gegeven dat hij een soenniet is, half Koerdisch en half Arabisch en geen Koerdisch spreekt.

Alles in acht genomen, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek inzake verzoekers regio van herkomst zich opdringt, en desgevallend een onderzoek naar de provincie Diyala in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, rekening houdend met de algemene omstandigheden aldaar en verzoekers persoonlijke omstandigheden. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES